

РЕШЕНИЕ

№ 13608

гр. София, 07.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 81 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА

при участието на секретаря НАТАША П. МЕРЕВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛАНА ХР. ПЕТКОВА Гражданско дело
№ 20221110135748 по описа за 2022 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл.49
ЗЗД.

Ищецът “ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД твърди, че е застраховател по
полица № 440220131001057 по имуществена застраховка „Каско +“ на л.а. „Киа Сийд“
рег.№ СВ 9454 РС. На 02.06.2021г., водачът на „Киа Сийд“ рег. № СВ 9454 РС се
движи по ул. „Луи Айер“ и предприема маневра ляв завои за включване в движението
по бул. „Тодор Каблешков“ при което преминава през необезопасена и
несигнализирана дупка на пътното платно, в резултат на което са настъпили
имуществени щети по застрахованото МПС. Във връзка с образуваната при ищеца
преписка по щета № 44012132116028, изготвен опис на причинени щети, калкулация
на щета и ликвидационен акт, на собственика на увредения автомобил е заплатена
сумата 368,97 лева, с преводно нареждане от 15.07.2021г. и 22.07.2022г. Поддържа, че
отговорен за настъпилото ПТП е ответникът СО, предвид неизпълнение на вменените
му задължения за поддържането на общинските пътища. Твърди, че е изпратена
регресна покана до ответника за възстановяване на заплатеното обезщетение, но до
завеждане на иска плащане не е постъпило. Ищецът моли за осъждане на ответника да
заплати сумата 383,97 лева – заплатено застрахователно обезщетение с включени
ликвидационни разноси в размер на 15 лева, ведно със законната лихва върху
главницата от депозирането на исковата молба в съда – 01.07.2022г.. Претендират се и
сторените в производството разноси.

Ответникът Столична община е депозирала отговор на исковата молба в срока по
чл.131 ГПК, в който оспорва иска по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП.

Счита, че ищецът не е доказал, че увреждането е в резултат на покрит застрахователен риск. Намира, че доколкото не е представен сключен застрахователен договор, не са налице предпоставките за възникване регресното право на ищеца спрямо ответника. Оспорва документа, съдържащ показания на водача, въз основа на който е извършено изплащане на застрахователно обезщетение. Поддържа, че фактическата обстановка не е установена от органите на МВР, съответно не е установен съществен факт - тестване на водача за употреба на алкохол и/или наркотични вещества. Посочва, че не е изяснено мястото на настъпване на ПТП. Оспорва размера на платеното застрахователно обезщетение, като намира същият за завишен. Твърди, че са издадени два бр. ликвидационни актове за две различни суми, изплатени на два отделни транша. Релевира възражение за съпричиняване от страна на водача на увреденото МПС, при твърдения, че поведението му не е било съобразено с условията на пътното платно. Претендира разноски.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно [чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ](#) с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по [чл. 49 ЗЗД](#).

Основателността на иска за главница се предпоставя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно възникнало застрахователно правоотношение по имуществена застрахова (в т. ч. "Каско"), по силата на което застрахователят - ищец е изплатил застрахователно обезщетение, отговорност на ответника по отношение на увреждения - застрахован, възникнала за него в качеството на възложител на работа при условията на [чл. 49 ЗЗД](#), а именно: виновно противоправно деяние (действие или бездействие), осъществено от физическо лице - изпълнител на работата при или по повод извършването ѝ, в причинна връзка с което са причинени вреди в претендирания размер, и обуславящо отговорността на ответника правоотношение по възлагане на работата на прекия делинквент, установяването на които е в доказателствена тежест на ищеца, с изключение на вината, по отношение на която нормата на [чл. 45, ал. 2 ЗЗД](#) установява оборима презумпция.

В тежест на ответника е да докаже всички свои правоизключващи, правоунищожаващи, правоотлагащи, правопогасяващи възражения. В тежест на ответника е да докаже възражението си за съпричиняване или да обори презумпцията на [чл. 45, ал. 2 ЗЗД](#). При установяване на горните обстоятелства в тежест на ищеца, ответникът следва да докаже плащане на претендираната

сума.

От представена по делото застрахователна полица № 440220131001057 от 06.08.2020г. съдът приема за установено, че между ищеца "ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ" ЕАД и собственика на л.а. „Киа Сийд“ рег. № СВ 9454 РС – ОТП Лизинг ЕООД/Любомир Емилов Фердинандов, е възникнало и съществувало валидно застрахователно правоотношение по договор за имуществена застраховка на „Каско +“, клауза „Пълно Каско“, обективизирано в същата, действащо за времето от 10:15 часа на 06.08.2020г. до 23:59 часа на 05.08.2021г., при уговорена застрахователна премия в общ размер 1670,12 лева. От представения препис на документа се установява, че същият е надлежно подписани от застрахованото лице и от застрахователното дружество, с което същите са обективизирали съгласието си за пораждане на облигационна връзка между тях с описаното в договора съдържание. В подкрепа на извода за наличие на валидно застрахователно правоотношение е и извънсъдебното поведение на самия застраховател - ищец, доколкото след уведомяването му за настъпване на застрахователното събитие с уведомление от 04.06.2021г., той е извършил оглед и е изготвил опис на вредите по процесния автомобил във връзка със заведената пред него щета № 44012132116028, като е признал и изплатил застрахователно обезщетение в общ размер на 368,97 лева за причинените на застрахованото имущество щети.

На следващо място, видно от отбелязването в застрахователния договор от 06.08.2020г. застрахователното покритие по договора обхваща клауза „Пълно Каско“, като по делото се установи и, че същият е сключен при Общи условия, с които застрахованото лице се е запознало, приело и получило, съгласно изричното му изявление, обективизирано в подписаната от него застрахователна полица. От приетите по делото Общи условия се установява, че клаузата "Пълно Каско" включва покрити рискове, причинени от "ПТП" – съгласно Закона за движение по пътищата, какъвто е и настоящият случай. Предвид това, с оглед твърдения от ищеца механизъм на настъпването на процесното ПТП - попадане в шахта на пътното платно, вследствие на което са причинени описаните в исковата молба вреди, то налице е покрит застрахователен риск по смисъла на процесния застрахователен договор и общите условия към него, настъпил в срока на застрахователното покритие.

На следващо място въпросът за обстоятелствата, при които е настъпило произшествието се изяснява от свидетелските показания на св. В. Ф., водач на увредения автомобил, които съдът при преценката си по реда на чл.172 ГПК кредитира като последователни, логични, резултат от преки възприятия. При проведения разпит в откритото съдебно заседание на 04.04.2023г., свидетелката Ф. сочи, че на 02.06.2021г. е участвала в ПТП в гр. София, в района на ул. „Луи Айер“, с автомобил - "Киа". Свидетелства, че попаднала в дупка, която представлявала много дълбок участък от

асфалта. Заявява, че се чул удар, при което спряла автомобила малко по-надолу. Уврежданията които констатирала по автомобила били - балон на предна лява гума. Твърди, че дупката не била обезопасена и сигнализирана, както и че се намирала на самото пътно платно. Заявява, че скоростта на движение била не повече от 40 км/ч, тъй като наблизо имало светофар. Посочва, че автомобилът бил гаранционен, съответно ремонтът е извършен в сервиз на „Киа“.

Съдът кредитира като обективно и компетентно заключението по САТЕ. Посредством заключението, цитираните писмени и гласни доказателства се установява по безспорен начин следният механизъм на ПТП: на 02.06.2021г., около 13:00 часа водачът на л.а. „Киа Сийд“ рег. № СВ 9454 РС се движи по ул. „Луи Айер“ и предприема маневра ляв завой за включване в движението по бул. „Тодор Каблешков“, при което преминава през необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно.

Следва да бъде посочено, че спорът относно настъпването на ПТП не може да се реши само въз основа на съставения от органите на МВР протокол за ПТП и отбелязванията в него за нарушаването на правилата за движение. При спор между страните, доказването на фактите с правно значение може да се осъществи и с други доказателствени средства извън ползващия се с формална доказателствена сила протокол за ПТП, като всички доказателствени средства за механизма на настъпване на ПТП са допустими, ако протокол за ПТП не е бил съставен, какъвто е настоящия случай. /така и Решение № 85/28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г. на ВКС, Търговска колегия, II отд., постановено по реда на чл. 290 ГПК/. При това положение и кредитирайки събраните по делото доказателства, в това число свидетелските показания, дадени добросъвестно и кореспондиращи с изслушаната авто-техническа експертиза, както и събраните писмени доказателства, съдът приема, че при управлението на застрахования автомобил са причинени вреди от навлизането в нарушена цялост на пътното платно /дупка/. Действително, представената по делото декларация, изходяща от водача на МПС за механизма на произшествието не доказва твърденията на ищеца, доколкото по своя характер представлява частен свидетелстващ документ, обективиращ свидетелски показания. В разглеждания случай обаче в производството е разпитан водача на увредения автомобил – свидетелят В. Ф., чиито показания са последователни, житейски логични, безпротиворечиви и кореспондиращи с останалите писмените доказателства по делото.

По възражението на ответника, че в случая не е съставен протокол за ПТП, съдът счита, че съгласно чл. 6 и чл. 7 от Наредба № I – 167 от 24.10.2002 г. за условията и реда на взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни

събития, свързани с МПС, вр. чл. 125а, ал. 1 и чл. 125 ЗДвП и чл.9 от същата наредба, протоколите, съставяни за пътнотранспортни произшествия, са два основни вида: 1 които се издават от органите на полицията при задължително посещение на мястото на ПТП в случаите, очертани в чл. 125 ЗДвП, /т. нар. "констативен протокол за ПТП"- при смърт или нараняване на човек и "протокол за ПТП" при материални щети- чл. 6 и чл. 7 от наредбата/ и 2 които се съставят по чл. 9 от цитираната наредба, без посещение на мястото на ПТП от служителите за контрол на МВР, само въз основа на данните, посочени от участника в ПТП в подаденото от него в седмодневен срок от настъпване на събитието писмено заявление, при условие, че компетентната служба на МВР е уведомена за произшествието в срок от 24 часа от настъпването му. Съгласно цитираната нормативна уредба в настоящия случай не е било задължително съставянето на протокол за ПТП и не може липсата му да бъде скрепена с неблагоприятни последици за ищеца.

С оглед гореизложеното съдът намира наличието и механизмът на ПТП за безспорно установени по делото.

На следващо място по делото е безспорно обстоятелството, че улицата, на която е реализирано произшествието, представлява част от уличната мрежа на населеното място съгласно [чл. 77 ЗУТ](#) – публична общинска собственост по смисъла на 3, [ал. 2 ЗОС](#), поради което следва да се приеме, че задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта на улицата е именно ответникът Столична община. В случая ПТП-то е настъпило в гр. София, на ул. "Луи Айер", което е общински път и пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск е именно ответникът. Според [§ 1, т. 19 ППЗДвП](#), "Препятствие на пътя" е нарушаване целостта на пътното покритие, както и предмети, вещества или други подобни, които се намират на пътя и създават опасност за движението. В случая, установената дупка представлява препятствие по смисъла на посочената разпоредба, която е създавала опасност за движението. Според [чл. 52, ал. 1 от ППЗДвП](#), пътен знак Г11 се поставя пред препятствие на пътя, когато водачите могат да заобиколят препятствието отдясно или отляво, за да продължат движението си, какъвто в случая не се установи да е имало, а в тежест на ответника е да установи това обстоятелство с оглед доказаното съществуване на процесната дупка на собствения на ответника път. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по [чл. 13 ЗДвП](#) чрез своите служители или други лица, на които е възложил изпълнението. В случая именно бездействието на последните във връзка с поддържане на пътя, вкл. във връзка с възлагане извършването на ремонтни дейности и сигнализиране на пътя до завършването им, е довело и до неизпълнение на задължението по [чл. 30, ал. 1 ЗП](#) и [чл. 13 ЗДвП](#), поради което и на основание [чл. 49 ЗЗД](#) ответникът носи отговорност за причинените вреди при процесното ПТП.

Относно причинно-следствената връзка между процесното ПТП и претендираните

вреди, съдът при преценка по реда на чл.202 ГПК кредитира изцяло изготвеното експертно заключение по допуснатата САТЕ, като пълно, ясно и компетентно изготвено и съответстващо на останалия доказателствен материал по делото. Според заключението на вещото лице щетите по лекия автомобил „Киа Сийд“ се намират в пряка и причинно-следствена връзка с настъпилото на 02.06.2021г. произшествие в гр. София.

Застрахователите отговарят за обезщетение, съизмеримо с действителната стойност на вредата, определена по средни пазарни цени, като максималната граница на регресната претенция между застрахователи възлиза на общата стойност на фактически платеното обезщетение по имуществена застраховка и обичайните ликвидационни разноси – чл. 411 КЗ. Обхватът на суброгационното право зависи от размера на застрахователното обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, и от размера на обезщетението, което отговорното лице по чл. 49 ЗЗД дължи на застрахования. При претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие.

Установява се от САТЕ и от приетото по делото свидетелство за регистрация на процесния автомобил /лист 72/, че към дата на ПТП автомобилът е бил в експлоатация 1 година от датата на първоначалната регистрация – 06.08.2020г. Доколкото ПТП е настъпило в гаранционния срок, съдът следва да вземе стойността съобразно официалния за марката сервиз – "Киа България" ООД. При ремонт на нови автомобили се вземат предвид цените в оторизиран сервиз – решение № 167/07.02.2017 г. по т. д. № 1655/2015 г., II т. о., решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г., II т. о. Ако не бъде взето предвид това обстоятелство, няма да може да се стигне до реално "възстановяване" на автомобила към състоянието преди увреждането – същият вече няма да може да бъде ремонтиран в гаранционен сервиз, което намалява неговата стойност и пострадалото лице би загубило правата си по гаранцията. Следва да се отбележи, че експертизата не е оспорена. Съгласно чл. 200, ал. 3 ГПК оспорване на заключението може да бъде направено от страната докато трае изслушването на експерта, т. е. в заседанието за приемане на заключението на вещото лице. Оспорването може да бъде заявено и писмено преди провеждане на заседанието за приемане на заключението. След изслушването на експерта и приемането на заключението на вещото лице, правото да се оспори заключението е преклудирано и не може да бъде зачетено, а приетото по делото заключение следва да бъде ценено наред с всички доказателства по делото /виж решение № 186/09.07.2012 г. по гр. д. № 1871/2010 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 79 от 12.05.2015 г. по гр. д. № 322/2015 г. на I г. о. на ВКС/. Съгласно така кредитираното експертно заключение, в частност уточненията, които прави вещото лице при проведения разпит по реда на чл.200 ГПК в о.с.з. от 04.04.2023г., съдът намира, че при изчисляване на дължимото обезщетение,

следва да се възприеме именно стойността за отремонтване на процесното МПС в официален сервиз. Ищецът е заплатил на застрахования сумата в размер на 368,97 лева за подмяна на увредената гума с приспадане на 25 % за овехтяване на детайла, с платежни нареждания от 15.07.2021г. и 22.07.2021г. Към последната сума следва да се прибави и стойността на разхода за ликвидационни разноси – 15 лева, като същия е свързан с опис на щетата, изготвяне на снимков материал, изчисляване стойността на уврежданията и разходи за съхранение на преписката по щетата. Следва да се посочи, че по делото еднозначно се установява, че са съставени два броя ликвидационни акта /ликвидационен акт от 15.07.2021г. и ликвидационен акт-доплащане от 22.07.2021г./, по които е извършеното плащане в полза на за застрахования по силата на съществуващото между страните застрахователно правоотношение с две платежни нареждания, като същите касаят образуваната при ищеца преписка по щета № 44012132116028, по повод на настъпилото на 02.06.2021г. ПТП, съответно възражението на ответника в насока липса на основание за заплащане на процесната сума се явява неоснователно и недоказано.

Релевираното от ответника възражение за съпричиняване на вредите е неоснователно. На първо място, въведеното от ответника възражение е бланкетно, доколкото се твърди, че препятствието е следвало да бъде избегнато от водача и че същият се е движил с несъобразена скорост. Принос по смисъла на [чл. 51, ал. 2 от ЗЗД](#) има винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди /или необходимо е действията или бездействията на пострадалия да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е тяхно следствие/. В конкретния случай в хода на съдебното дирене по делото не се събраха каквито и да било данни и доказателства, от които може да се изведе заключение за съпричастност на водача на увреденото МПС към възникването на вредите и техния обем, а това обстоятелство е в доказателствена тежест на ответника. Напротив, установи се от свидетелските показания на св. Ф., че в района на ПТП има светофар, съответно е било невъзможно движение със скорост по-висока от 40 км/час. Т.е. пълно и главно не се установява поведение на водача на увредения автомобил, което да е допринесло за настъпване на процесното ПТП, доколкото за него няма задължение да се съобразява с препятствия, които не са видими. На следващо място, както беше уточнено, по делото не се установи водачът на увредения автомобил да е управлявал същия с превишена или несъобразена скорост.

При това положение съдът намира, че предявеният иск е основателен за сумата от 383,97 лева, представляващо регресно вземане, което е формирано от 368,97 лева за заплатено обезщетение по застраховка "Каско" с полица № 440220131001057 за вреди

по л.а. „Киа Сийд“ рег.№ СВ 9454 РС, вследствие на ПТП от небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно на ул. „Луи Айер“ в гр. София на 02.06.2021г., и 15 лв. ликвидационни разноски по щета № 44012132116028. Като законна последица от уважаване на иска следва да се присъди и законната лихва върху главницата от датата на завеждане на иска /01.07.2022 г./ до окончателното ѝ изплащане.

По разноските:

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага единствено ищецът, който е поискал присъждането им и е доказал, че реално е сторил разноски от 50 лв. за държавна такса, 350 лв. - разноски за експертиза, 30 лв. изплатен депозит за свидетел, като е претендирал и адвокатско възнаграждение в размер на 168 лв. с ДДС, за което е представил доказателства за плащането му по банков път. На основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер от 598 лева.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична Община, ЕИК: 000696327, със седалище: гр. София, ул. „Московска“ № 33, **ДА ЗАПЛАТИ** на **“ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД**, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, на основание чл.410, ал.1, т.2 КЗ, вр. чл.49 ЗЗД, сумата **383,97 лева**, представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по договор за имуществена застраховка „Каско“, обективизиран в полица № 440220131001057 от 06.08.2020г. за вреди по л.а. „Киа Сийд“ рег. № СВ 9454 РС, във връзка със застрахователно събитие, настъпило на 02.06.2021г. в гр. София, в района на ул. „Луи Айер“, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.07.2022г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Столична Община**, ЕИК: 000696327, седалище: гр. София, ул. „Московска“ № 33 **ДА ЗАПЛАТИ** на **“ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД**, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Витоша“ № 89Б, сумата **598 лева**, представляваща сторени разноски в производството по настоящото дело.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____